

HERR O. M. REUTER OG MINE »NORSKE FUND
AV HEMIPTERA».

AV

EMBR. STRAND.

Herr O. M. REUTER har i et foregaaende hefte av tidsskriftet gjort sig den umage at ville »belysa» mine »Norske fund av Hemiptera». Om det er udelukkende nidkjærhed for videnskaben, som har bevæget herr professoren til at rykke i felten mod mig, kunde man fristes til at tvile paa; havde det været tilfældet, maatte han kunnet skrevet i en anden toné og undladt at komme med personligheder og uartigheder. Jeg har i min opsats tilladt mig at gjøre opmerksom paa en unöiagtighed i herr REUTERS oversigt over de skandinaviske Heteroptera; det skulde vel ikke være dette som har sat den lærde mand i daarligt humör? Kanske vilde ogsaa mit arbeide paa udforskningen av Norges Hemipterfauna fundet mere naade for herr REUTERS öine, om jeg hadde tilbudt ham mit materiale til bestemmelse. Hvis det havde været udelukkende av videnskabelig interesse herr REUTER bevægedes til at ta min opsats under behandling, vilde han dog vel ikke kunnet undladt at tilföie et par anerkjendende ord over at jeg, tiltrods for at hemipterologien ikke er mit specialfelt, dog har fundet tid og villet paata mig alt det arbeide, som har været forbundet med at tilveiebringe og faa bearbejdet Hemiptermaterialet; derved er dog selv efter hvad herr REUTER nödes til at indrömme, ikke mindre end 10 for faunaen nye arter paaviste, hvoriblandt ogsaa »synnerligen interessanta fynd», og at der ogsaa for de herfra landet för kjendte arter gives meddelelser, som tildels i betydelig grad föröger vor kundskab om landets Hemipterfauna, vil vistnok ingen upartiske kollegaer kunne benægte, selv om herr REUTER ikke kan bekvemme sig til at indrömme dette. — Herr REUTER motiverer offentliggjörelsen av sin »Finlands och den skandinaviska halföns Hemiptera-Heteroptera» bl. a.

med, at den »skulle sporra intresset för denna . . . insektgrupp»; hvorvidt det virkelig ligger herr REUTER saa varmt paa hjerte at vække interesse for denne insektgruppe, kunde man imidlertid fristes til at tvile paa, naar man ser, at da det særsyn indtræffer, at der ogsaa her i Norge fremstaar en mand, som efter evne søger at udfylde hullerne i kjendskabet til landets fauna ogsaa paa dette omraade, saa skynder herr REUTER sig at overfalde denne mand, som det ser ud til for at prøve at gjøre ham umulig blandt kollegaer. Tror herr REUTER, at det er paa denne maade man bedst kan »sporra intresset»?

At indskrænke sig til udelukkende at tilveiebringe en samling, saaledes som saa altfor mange entomologer gjør, medfører efter min mening kun, at ens arbeide er og bliver ganske uden betydning for videnskaben, saalænge der intet offentliggjøres om, hvad der maatte være av nyt og interessant i samlingen; paa videnskabens omraade gjælder det altid, at »quod non est in litteris, non est in mundo». Derfor har jeg bestræbt mig for at faa offentliggjort resultaterne av min samlervirksomhed; selv om disse ikke altid har været saa særlig betydelige, vil meddelelserna dog ha sit værd, naar en samlet oversigt over de til landets fauna hørende arter av vedkommende grupper engang leveres.

Naar jeg kun har fundet enkelte eksemplarer av arter, som man ifølge herr REUTER »under tiden för deras förekomst dagligen kan samla i hundratal», saa er derved at merke, at det er meget stor forskjel paa at samle udelukkende en enkelt gruppe og at samle leilighedsvis, hvad jeg som anført for Hemipterernes vedkommende har gjort, da der er andre dyr, som har interesse for mig mere; selv de »sjeldneste» arter vil man jo (forudsat at det er virkelig »gode» arter) kunne samle i mængde, om man kan søge dem i rette tid og paa rette sted. At det skulde være nogen mangel ved min opsats, at jeg omhyggelig har gjort opmærksom paa, hvilke arter jeg har fundet i faa og hvilke i mange eksemplarer, skulde jeg ikke tro; nogen holdpunkter ved bedømmelsen av arternes hyppighed turde dog disse meddelelser avgi. Ligesaa lidt kan det gjøre nogen skade, at ogsaa findesteder for »almindelige» arter er medtagne. Der er nok av eksemplarer inden zoologien paa, at ellers almindelige arter kan mangle paa steder, hvor alle betingelser for deres forekomst kan synes

at være tilstede, og hvor man derfor kunde vente at finde dem. — At man kunde indsparet nogen paginae ved endel udeladelser, kan saa være, men det turde dog være en mindre væsentlig side av sagen, og i hvert fald havde herr REUTER, som ikke har noget hverken med udgivelsen eller redaktionen av tidsskriftet at gjøre, ikke behovet at sørge over, at min opsats kom til at opta saa meget som 14 sider. — Hvad herr REUTERS prætererede kjendskab til Norges Hemipterfauna angaar, saa turde det vistnok være av samme slags som det, hvorpaa en hel del av THOMSONS opgifter vedrørende arternes udbredelse grunder sig. Fordi om en art er funden eller endog forekommer hyppig i det sydlige Sverige, gaar det ikke an uden videre at slutte, at den er udbredt over »tota Scandinavia».

Hvad er det saa herr REUTER særlig har at udsætte paa min opsats? Jo, jeg skal ha angit som ny for faunaen en del arter, som allerede tidligere var kjendte herfra. Er nu det virkelig en feil av saa stor betydning, som herr REUTER vil gjøre det til? — Mig forekommør det, at spørsmålet om, naar en art første gang er paavist inden et faunistisk omraade, væsentlig kun har historisk betydning; det faktum, som har zoologisk interesse er, at den overhovedet er paavist der; naar det første gang er skeet, har mindre at sige.

Det ser forresten ud til at herr REUTER ikke altid stiller likesaa strenge fordringer til sine egne arbeiders nøiagtighed, som han gjør til andres. Tiltrods for at i hans ovennævnte arbeide over Finlands og Skandinaviens Heteroptera »hufvudsaklig oppmærksamhet skulle egnas åt deras (Hemipternes) utbredningsförhållanden», er herr REUTER dog kommet i skade for at begaa flere unöiagtigheter i meddelelserne om arternes udbredelse i Norge. Saaledes mangler enhver angivelse av norske lokaliteter for *Sehirus morio* L., *Drymus sylvaticus* FABR., og *Scolopostethus podagricus* FALL., der alle staar i SIEBKE. Og for 7 andre arter er kun nogen av de av SIEBKE angivne lokaliteter citerede; flere tildels særlig interessante mangler.

Saa herr REUTER burde ikke være fuldt saa streng ved bedømmelsen av andres feil. At feie for sin egen dör burde være det første; saa kunde man siden tænke paa sin næstes.